

Středa po 3. neděli adventní

Iz 45,6b-8.18.21b-25:

„Já jsem Hospodin, a nikdo jiný. Tvořím světlo a působím tmu, dávám štěstí a dopouštím neštěstí, já, Hospodin, to všechno působím. Rosu dejte, nebesa, shůry, oblaka, spusťte déšť práva; ať se otevře země a zplodí spásu, ať spolu vyraší spravedlnost! Já, Hospodin, jsem to stvořil.“ Neboť tak praví Hospodin, stvořitel nebes, ten, který je Bůh, který utvořil zemi a ji učinil, který ji založil. Nestvořil ji, aby byla prázdná, **stvořil ji k obývání**: „Já jsem Hospodin, a nikdo jiný! Zda to nejsem já, Hospodin? Mimo mne není jiný Bůh! Bůh spravedlivý a spasitel není mimo mne! **Obrátte se ke mně a dejte se spasit**, všechny končiny země! Neboť já jsem Bůh, a nikdo jiný! Při sobě jsem přísahal, z mých úst vyšla pravda, neodvolatelné slovo: Každé koleno se mi bude klanět, přísahat bude každý jazyk.“ Řeknou: „**Jen v Hospodinu je vítězství a síla**.“ S hanbou přijdou k němu všichni, kdo mu odpírají. Vítězství a slávy dojde v Hospodinu celý rod Izraele.

Lk 7,19-23 (řec. 18b-23):

Jan si zavolal dva ze svých učedníků a poslal je k Ježíšovi se vzkazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ti muži přišli k němu a řekli: „Jan Křtitel nás posílá k tobě s otázkou: Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Právě tehdy uzdravil mnoho lidí z nemocí, neduhů a od zlých duchů a mnoha slepým daroval zrak. Odpověděl jim tedy: „**Jděte a oznamte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší!**“.

„Já, Hospodin, to stvořím.“ Toto praví Hospodin, stvořitel nebe, onen Bůh, jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil, ten, jenž ji upevnil na pilířích; nestvořil ji, aby byla pustá, vytvořil ji k obývání.

Bůh napsal nádhernou knihu, „jejíž písmena představují množství tvorů přítomných ve vesmíru“. Biskupové Kanady výstižně vyjádřili, že žádný tvor nezůstává mimo tento božský projev: „Od těch nejšířších panoramat až k nejnepatrnějším formám života je příroda stálým zdrojem úžasu a úcty. A je také neustá-

lým zjevením božského.“ Japonští biskupové též řekli něco velice sugestivního: „Vnímat každého tvora, který zpívá hymnus svojí existence, znamená s radostí žít v Boží lásce a naději.“ Tato kontemplace stvoření nám umožňuje skrze všechny věci objevovat nějaké poučení, které nám chce Bůh sdělit, protože „kontem-plovat stvoření znamená pro věřícího naslouchat poselství, slyšet paradoxní a tichý hlas“.

Můžeme říci, že „vedle zjevení ve vlastním smyslu slova, obsaženého ve Svatých písmech, existují tudíž Boží projevy také v záři slunce i v okamžiku, kdy nastává noc.“ Věnuje-li lidská bytost pozornost tomuto projevu, naučí se poznávat samu sebe ve vztahu k ostatním tvorům: „Vyjadřuji se tím, že vyjadřuji svět, prozkoumávám svoji posvátnost tím, že odhaluji posvátnost světa.“

Papež František – encyklika Laudato si' 85, Paulinky 2015

Váleček patří mezi krasce a světlo bylo takové, jako je právě jen při západu slunce, pastelové a jasné. Váleček běhal po stéblu trávy nahoru a dolů, jen se mu šest nožiček kmitalo, bylo to svým způsobem legrační a svým způsobem velmi důstojné. Třímilimetrový brouček, jehož krása vynikne pro lidi až při mnohonásobném zvětšení. Důstojný a nečekaně krásný ve svých miniaturních kovově zelených krovkách. Ani samotný král Šalamoun nebyl oblečen v takové nádheře jako on. Vzpomněl jsem na Augustinovo „dělej, co děláš“ a jeho běhání po jednom stéblu trávy sem a tam, shánění potravy a shánění rozmnožovacího partnera mi připadalo jako modlitba. Tento krasce na tomto stéble je nějak speciálně milován Bohem a dobře to ví, dělá, co má dělat, a dělá to takto již posledních třináct tisíc let, od ústupu poslední doby ledové, kdy pravděpodobně jeho druh vznikl. Měl jsem intenzivní dojem, že Bůh o tomto drobném stvořeníčku věděl ještě před založením světa, že je milován stejně jako já a že nějak oba běháme po tom svém stéblu trávy, vědomi si svého důležitého úkolu i své důstojnosti, oba svým způsobem krásní a oba svým způsobem legrační.

Marek Vácha – Příběhy z jiného vesmíru, Cesta 2015

Učím se kontem-plovat stvoření? Učím se objevovat Tvůrce? Učím se zasnout?